

шилъ много добрини, на много хора бѣше помогналъ, съ каквото можеше, а пръстенътъ върху показалеца на дѣсната му ржка си оставаше все сжщия — нито по-черенъ, нито по-свѣтълъ...

Но Димчо пакъ не клюмна глава, а продължаваше да скита и да върши добрини по свѣта. Той вѣрваше, че думитѣ на стареца съ кроткитѣ очи ще се сбжднатъ! И не спираше да прави добрини на хората... Край единъ морски градецъ спаси малко момченце, което се давѣше въ вълнитѣ на разяреното море. Въ едно село измъкна изъ пламъцитѣ на една горяща кжща стара жена. На друго мѣсто цѣлъ месецъ не мръдна отъ леглото на умиращъ просякъ и облекчи съ грижитѣ си последнитѣ му часове...

Но пръстенътъ върху показалеца на дѣсната му ржка си оставаше все простъ желѣзенъ пръстенъ.

Единъ день, къмъ края на третата година отъ скитничеството, Димчо реши да отиде въ родното си село при майка си. Мжно му бѣше, че трѣбваше да се върне, преди да е открилъ най-голѣмата добродетель, но тжгата по родния край надви... Той тръгна. Една късна вечеръ съ разтупкано сърдце видѣ хълма, задъ който се гущеше родното му село.

Бедната вдовица се канѣше да запали лампата и да хване пакъ хурката, когато единъ моренъ и прашенъ пжтникъ почука върху портитѣ на малката ѣ кжщичка.

— Кой ли е?! — рече тя и се завтече, обвзета отъ сладко предчувствие. Лампата остана незапалена.

— Димчо! Синко...

— Мамо...

И майка, и синъ се прегърнаха следъ дълга тригодишна раздѣла...

Тая нощъ тѣ не спаха. Димчо дума по дума ѣ разказа всичко, което бѣше преживѣлъ презъ тритѣ години, прекарани далечъ отъ нея...

— Мамо, нали ми се не сърдишъ, че се завърнахъ безъ печалба при тебе?... Всичко, което изкарахъ, го раздвавахъ на другитѣ, които се нуждаеха повече отъ мене... А по свѣта, мамо, имало толкова много хора, които чакатъ подкрепа, че за менъ не остана нищичко! И синътъ потопа изпълнения си съ молба погледъ въ майчинитѣ очи.

Не, майката се не сърдѣше... При последнитѣ му думи сърдцето ѣ радостно трепна, и две сълзи на щастие тихо капнаха отъ сияещитѣ ѣ очи.

Една отъ сълзитѣ падна върху показалеца на дѣсната му ржка и... чудото стана: — простиятъ желѣзенъ пръстенъ изведнажъ блесна като слънцето — той се бѣше превърналъ въ чисто злато!

Димчо, безъ да знае, бѣше извършилъ най-голѣмото добро въ свѣта — бѣше зарадвалъ до сълзи майчиното си сърдце!

Единъ ликуващъ викъ се изтръгна отъ гърдитѣ му...

Най-голѣмата добродетель бѣше открита, и отсега нататъкъ го чакаха само щастливи дни...

Георги Русафовъ